

8. navadna nedelja

Dovolj je dnevu njegovo zlo

»Nihče ne more služiti dvema gospodarjema: ali bo enega sovražil in drugega ljubil, ali pa se bo enega držal in drugega zaničeval. Ne morete služiti Bogu in mamonu.«

»Zato vam pravim: Ne skrbite za svoje življenje, kaj boste jedli ali kaj boste pili, in ne za svoje telo, kaj boste oblekli. Ali ni življenje več kot jed in telo več kot obleka? Poglejte ptice neba! Ne sejejo in ne žanjejo niti ne spravljajo v žitnice, in vendar jih vaš nebeški Oče hrani. Ali niste vi več vredni kot one? Kdo izmed vas pa more s svojo skrbjo podaljšati svoje življenje za en sam komolec? In za obleko, kaj skrbite? Poučite se od lilij na polju, kako rastejo. Ne trudijo se in ne predejo, toda povem vam: Še Salomon v vsem svojem veličastvu ni bil oblečen kakor ena izmed njih. Če pa Bog tako oblači travo na polju, ki danes obstaja in jo jutri vržejo v peč, mar ne bo mnogo bolj oblačil vas, maloverni? Ne skrbite torej in ne govorite: »Kaj bomo jedli ali kaj bomo pili ali kaj bomo oblekli?« Po vsem tem sprašujejo pogani. Saj vaš nebeški Oče ve, da vse to potrebujete. Iščite najprej Božje kraljestvo in njegovo pravičnost in vse to vam bo navrženo. Ne skrbite za jutri, kajti jutrišnji dan bo skrbel sam zase. Dovolj je dnevu njegovo zlo.« Mt 6,24-34

Ne skrbite za jutri

Prvi vtis ob evangeliju, če se potrudim, da bi ga vzel resno, je, da je Jezus malo nesramen. Sicer me ta odlomek močno spominja na Frančiška Asiškega in me zaziblje v božjo romantiko. A noge na tla! Na misel mi prihaja pomislek nekega kmeta, ki je ob poslušanju tega evangelija jezno nasprotoval: Kako more Jezus trditi, da Bog skrbi za ptice. Poglej jato vrabcev na žitu, ki sem ga sam vsejal. Moje žito jedo in moj kruh. Takšna božja skrb za ptice mi ni prav nič všeč. In poleg tega me še spodbuja, naj ne skrbim, kaj bom jedel in kaj oblekel. Potem bomo lačni vsi v hiši, pa še vrabci.

No, Frančišek Asiški je stvari videl drugače in brez strahu vzel evangelij zelo zares. Odpovedal se je vsakemu premoženju in živel od dela svojih rok. Ni imel nobenega premoženja. Za delo je vedno prejel le hrano zase in za svoje brate. Njegovo prepričanje je bilo, da je lastnina vzrok vseh vojn. Škofu, ki ga je svaril pred popolnim uboštvom in ga nagovarjal naj dovoli, da mu preskrbi vsaj nekaj posesti, od katere bodo živeli, odgovarja: Moj gospod oče, če bi imeli oljčni nasad, bi imeli potrebo in bi zgradili torkljo (stiskalnico). Ko bi imeli torkljo, bi potrebovali vozove in vole, da bi prevažali olje in ga prodajali. Ko bi prodali olje, bi nam ostal neki majhni zaslužek. Z zaslužkom bi kupili nova zemljišča. Če bomo imeli več zemljišča, bomo najeli delavce in tako povečevali svoje posesti. Naše posesti bodo potrebovale obrambne zidove. Zidovi bodo zahtevali vojake, ki jih bodo varovali. Vojaki bodo potrebovali orožje, in nekega dne nas bo vse to nujno pripeljalo do spopadov in vojn. Od posesti do vojn, to je povzetek zgodovine – je sklenil Frančišek. (Ignacio Larranaga, Naš brat Frančišek, 123)

Kar je Frančišek videl, lahko opazujemo tudi danes. Vse to drži. A drži tudi to, kar je videl kmet. Tako smo, bi lahko rekli med kmetom in Frančiškom. Kaj je prav in dobro oz. še več, kaj hoče Jezus reči s tem evangelijem. Tolažba v evangeliju kot tudi v življenju pride na koncu. Jezus pravi: Ne skrbite za jutri. Ne reče, ne skrbite za danes. 'Kmetova' skrb za ta trenutek in za preživetje, lahko požre vse zaupanje v Boga, ki poskrbi za jutri. Ob vseh mogočih skrbih lahko splahni zaupanje in se rodi nasilje. Nasilje o katerem govori rahločutni Frančišek. Življenje utesnjeno v vsakdanje strahove, lahko zamori duha in vzame polet za ljubezen, darovanje, večnost.

Jezus želi s priliko o pticah in lilijah dvigniti duha, mu razpreti krila. Premoženje, o katerem ogovori, je le začetek težav, ne pa težava sama. Lahko smo brez premoženja, pa ves čas obupani, kako bomo preživeli jutrišnji dan. Na drugi strani se lahko potrudimo in nam uspe, da imamo vsega dovolj, pa nas ne preganja nora skrb za jutri. Jezus nas ne vabi k brezskrbnemu življenju. Iz lenarjenja in brezcilnosti se ne more roditi nič pametnega. Vabi nas, naj bomo odgovorni za vsak trenutek tega dne. Odgovorno je, da razmišljamo, kaj moramo storiti danes. Če bom odgovorni v tem trenutku, bomo gradili tudi odgovorno prihodnost. Jutri pa ni več v naših rokah. Če Bog hoče, jutri pride, če ne, ga za nas mogoče niti ne bo več. Tako pogosto se obremenjujemo z raznimi načrti, z zavarovalnicami in skladi. Potem pa pride kriza in vse pobere. Mar niso takšne skrbi pogosto beg pred srečanjem s seboj, beg pred odgovorno sedanjostjo? Odgovorna sedanjost je najboljše jamstvo za prihodnost.

Ne skrbite za jutrišnji dan, bi lahko prevedli v: Bodite odgovorni za ta trenutek, za ta dan, za te odnose. Biti in živeti scela tu in sedaj. Koliko načinov je, da zbežimo v neki jutri: Ko smo s prijatelji, kličemo tiste, ki niso z nami; ko bi morali živeti tu, se selimo k prijateljem na Facebooku; ko bi lahko razveselili reveža danes, stiskamo denar v žepu za jutri. Ljudje umirajo s kupi denarja in brez prijateljev, kakšna žalost tega trenutka.

Frančišek ni pretiraval, scela je živel svoj trenutek v darovanju. Pri tem ga ni ovirala niti skrb za materialne dobrine, niti skrb za ugled in dobro ime, niti skrb za prihodnost. Verjetno bi se mi raje izgovarjali, za koga vse moramo skrbeti in bi se jezili s kmetom, da Bog bolj slabo poskrbi za vse skupaj. Namesto da gojimo jezo in se izgovarjamo, bo verjetno bolje, da se umaknemo v kot svoje sobe in prosimo Gospoda, da bi mu lahko zaupali prihodnost ter bili odgovorni v sedanjosti.